

Předmluva

Tato kniha se nazývá *Nūr* — **Světlo** — protože světlo je počátkem všech věcí: tím, čím se viditelné stává viditelným, tím, v jehož nepřítomnosti nelze nic poznat, tím, co spojuje význam s hmotou a pravdu s chvějícím se srdcem.

V arabštině je *nūr* více než světlo — je to vedení, jasnost, odhalení. Je to to, co Korán nazývá **Světlem nebes a země**:

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

Allāhu nūru as-samāwāti wal-arḍ.

„Bůh je Světlo nebes a země.

Podoba Jeho Světla je jako výklenek, v němž je lampa, lampa uzavřená ve skle, sklo jako by to byla zářící hvězda, zapálená z požehnaného stromu — olivy ani východní, ani západní — jejíž olej by téměř zářil, i kdyby se ho oheň nedotkl.

Světlo na světle.

Bůh vede ke Svému Světlu, koho chce.“

(Korán 24:35)

Ti, které chce, nejsou vždy známi jménem, ani titulem, ani rodem či stupněm. Přesto k nim světlo dosáhne a oni jsou na oplátku požádáni, aby je nesli — ne pro svůj vlastní prospěch, ale pro ty, kteří stále hledají.

Tyto stránky si nečiní nárok na zjevení. Ale nejsou ani výmyslem. Pokud mají nějakou hodnotu, je to jen jako **ozvěna** — ozvěna něčeho zapamatovaného, nebo zapomenutého, nebo možná ještě plně nepochopeného. Pokud obsahují nějaké světlo, je vypůjčené — a svěřené — na čas.

Korán zapečetil proroky, mír s nimi všemi. Ale práce svědectví pokračuje — ne jako pro roctví, ani příkaz, ale jako břemeno, které někteří nedokážou odložit: odpovědnost, která nežadá o povolení k příchodu.

Když přichází porozumění, přichází ne jako dobytí, ale jako vzpomínka — co Platón nazýval *anamnesis*, co Ibn Sīnā popisoval jako osvícení mysli *‘aql al-fa‘āl*, co Ibn ‘Arabī nazýval *kashf*: zvednutí závoje božským světlem v srdci.

Pohnutka za touto knihou není ani učenecká, ani rétorická. Je to odpověď — na svět znetvořený roztržitostí, na pravdy od sebe oddělené, na krásu pohřbenou pod hlukem. Zákon přírody a výkřiky utlačovaných nejsou oddělené. Jejich zdroj je jeden. Jejich význam je jeden. Skutečně znát jedno znamená být odpovědný za obojí.

Pokud existuje jeden národ, jehož důstojnost nadále osvětluje věk zmatku, je to lid Palestiny — jejich neochvějnost připomínkou, že **morální jasnost a intelektuální přísnost vy-**

cházejí ze stejného světla.

Eseje v této knize jsou uspořádány **chronologicky**, sledují cestu rozvíjejícího se vhledu. Ale pro ty, kteří jsou přitahováni k srdci jejího záměru — pro ty, kteří hledají zdroj jejího světla — si možná budete přát přečíst nejprve dva pozdější texty: „**Z paměti a duše**“ a „**Světlo, energie, informace, život.**“

První odhaluje skrytý proud pod slovy — impuls, který nelze vysvětlit, jen si na něj vzpomenout. Je to obrat dovnitř, návrat k pocitu, který dává vzniknout myšlence.

Druhý kontempluje světlo nejen jako symbol, ale jako substanci: to, co se pohybuje jako energie, mluví jako informace a probouzí se jako život. Není to teorie, ale sjednocující přítomnost — podpis významu vetkaný do tkaniva existence.

Společně tyto eseje tvoří čočku, skrz niž lze zbytek vidět jasněji. Neuzavírají argument knihy; osvětlují její původ.

Toto dílo je publikováno ve dvaceti čtyřech jazycích pod licencí *Creative Commons Attribution-ShareAlike*. Je nabízeno **za náklady**, aby mohlo dosáhnout knihoven a zůstat tam — zachováno, přístupné, volné k citování, volné k budování na něm. Neboť znalost, stejně jako světlo, **se množí, když je sdílena**.

Pokud vás tato slova pohnou, necht' se pohnou ven: **podpořte lid Palestiny** prostřednictvím **Agentury OSN pro pomoc a práce (UNRWA)** nebo jakékoli organizace, která udržuje jejich trvajícím světlo.

Kéž tato kniha poslouží jako malá lampa v temné době — ne jako hlas autora, ale jako nesání důvěry, stopa zprávy, která přišla ne z vlastní volby, ale světlem.